

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-132-05

Druk nr 51

Warszawa, 19 października 2005 r.

Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej
V kadencji

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy - Prawo
telekomunikacyjne.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Infrastruktury.

Z szacunkiem

(-) Marek Belka

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne

Art. 1. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 163, poz. 1362) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się art. 55;
- 2) w art. 71 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisy ust. 1 stosuje się także do użytkownika końcowego usługi przedpłaconej świadczonej w ruchomej publicznej sieci telefonicznej.”;
- 3) w art. 98 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prezes URTiP ustala, w drodze decyzji, kwotę udziału w pokryciu dopłaty dla przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.”;
- 4) w art. 139:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Operator publicznej sieci telekomunikacyjnej jest obowiązany umożliwić innym operatorom publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz podmiotom, o których mowa w art. 4, dostęp do budynków i infrastruktury telekomunikacyjnej, a w szczególności zakładanie, eksploatację, nadzór i konserwację urządzeń telekomunikacyjnych, jeżeli wykonanie tych czynności bez uzyskania dostępu do budynków i infrastruktury telekomunikacyjnej jest niemożliwe lub niecelowe z punktu widzenia planowania przestrzennego, zdrowia ludzkiego, ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i porządku publicznego.”;
 - b) uchyla się ust. 3;

5) w art. 178 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sytuacji wystąpienia szczególnego zagrożenia Prezes URTiP może, w drodze decyzji, nałożyć na przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązki dotyczące:

- 1) utrzymania ciągłości świadczenia usług telekomunikacyjnych, w tym realizacji połączeń telekomunikacyjnych na zasadach preferencyjnych,
- 2) ograniczenia niektórych, publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych,
- 3) ograniczenia zakresu lub obszaru eksploatacji sieci telekomunikacyjnych i urządzeń telekomunikacyjnych, używania urządzeń radiowych, z wyłączeniem urządzeń używanych przez podmioty, o których mowa w art. 4,
- 4) nakazu nieodpłatnego świadczenia, w określonym zakresie, publicznie dostępnych usług telefonicznych z aparatów publicznych
– kierując się rozmiarem zagrożenia i potrzebą ograniczenia jego skutków, z zachowaniem zasady minimalizowania negatywnych skutków nałożonych obowiązków dla ciągłości świadczenia usług i dla działalności gospodarczej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.”;

6) w art. 201 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Decyzje, o których mowa w ust. 4 i 5, stanowią podstawę do wykreślenia podmiotu kontrolowanego z rejestru.”;

7) w art. 202 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Działania, o których mowa w ust. 1, mogą w szczególności obejmować wydanie decyzji nakazującej podmiotowi kontrolowanemu podjęcie działań zmierzających do usunięcia zagrożenia.”;

8) w art. 203 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku stwierdzenia używania urządzenia radiowego bez wymaganego pozwolenia lub obsługiwanego tego

urządzenia przez osobę nieuprawnioną, Prezes URTiP wydaje użytkownikowi urządzenia decyzję nakazującą wstrzymanie używania lub zaprzestanie obsługiwania urządzenia radiowego przez osobę nieuprawnioną.”;

9) w art. 204 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku stwierdzenia, że aparatura wytwarzająca pole elektromagnetyczne powoduje zakłócenie pracy innej aparatury, spełniającej zasadnicze wymagania dotyczące kompatybilności elektromagnetycznej, Prezes URTiP może wydać decyzję i nakazać:

- 1) czasowe wstrzymanie używania aparatury wywołującej zakłócenia;
- 2) zmianę sposobu używania aparatury;
- 3) zastosowanie środków technicznych prowadzących do eliminacji zakłócenia, na koszt podmiotu, któremu wydano decyzję;
- 4) postanowić o czasowym zajęciu aparatury, w celu przeprowadzenia badań niezbędnych do ustalenia przyczyn zakłóceń.”;

10) w art. 206 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Decyzje wydane przez Prezesa URTiP na podstawie ustawy podlegają natychmiastowemu wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 210 ust. 1.”.

Art. 2. 1. Przedsiębiorcy telekomunikacyjni, w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 1, udostępniający publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczący publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, którzy w 2004 r. prowadzili księgi rachunkowe, są obowiązani do poddania rocznego sprawozdania finansowego badaniu przez biegłego rewidenta oraz opublikowania go, jeżeli spełniali warunki określone w

art. 64 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.¹⁾).

2. Przedsiębiorcy telekomunikacyjni udostępniający publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczący publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne w 2005 r. mogą prowadzić rachunkowość na zasadach dotychczasowych albo na zasadach wynikających z ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia z wyjątkiem art. 1 pkt 1 oraz art. 2, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 124, poz. 1152, Nr 139, poz. 1324 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 145, poz. 1535, Nr 146, poz. 1546 i Nr 213, poz. 2155 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 66 i Nr 184, poz. 1539.

UZASADNIENIE

Celem zaproponowanych zmian do ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 i Nr 273, poz. 2703) jest pełniejsze dostosowanie przepisów tego aktu do pakietu dyrektyw o łączności elektronicznej, a w szczególności do:

- 1) dyrektywy 2002/19/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (Dz. Urz. WE L 108 z 24.4.2002, str. 7), tzw. dyrektywa o dostępie,
- 2) dyrektywy 2002/21/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 108 z 24.4.2004, str. 33), tzw. dyrektywa ramowa.
- 3) dyrektywy 2002/22/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (Dz. Urz. UE L 108 z 24.4.2004, str. 51), tzw. dyrektywa o usłudze powszechnej.

1. Art. 55 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 i Nr 273, poz. 2703) miał stanowić implementację art. 13 ust. 2 dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa). Jednak nałożenie obowiązków na przedsiębiorców telekomunikacyjnych udostępniających publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczących publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne zostało przekroczone w zakresie podmiotowym. Art. 13 ust. 2 dyrektywy ramowej mówi, że:

„Jeżeli przedsiębiorstwa udostępniające publiczne sieci łączności elektronicznej lub świadczące publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej nie podlegają wymogom określonym w przepisach prawa spółek i nie spełniają wymogów określonych w przepisach prawa wspólnotowego o prowadzeniu księgowości przez małe i średnie przedsiębiorstwa, ich sprawozdania finansowe winny być sporządzone i przekazane do zbadania niezależnemu biegłemu rewidentowi, a następnie ogłoszone. Badanie winno być przeprowadzone zgodnie z odpowiednimi

przepisami prawa wspólnotowego i krajowego.” Natomiast przepis art. 55 Prawa telekomunikacyjnego miał brzmienie:

- „Art. 55. 1. Przedsiębiorca telekomunikacyjny udostępniający publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczący publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne jest obowiązany do prowadzenia ksiąg rachunkowych, sporządzania rocznych sprawozdań finansowych, poddawania ich badaniu przez biegłego rewidenta i ogłaszaniu, bez względu na wielkość zatrudnienia, wysokość przychodów oraz sumę aktywów bilansu, a także formę organizacyjną tego przedsiębiorcy.
2. Do prowadzenia ksiąg rachunkowych oraz sporządzania, badania i ogłaszania sprawozdań finansowych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.”.

Zgodnie z przeprowadzoną analizą obowiązkiem, o którym mowa w art. 13 ust. 2 dyrektywy ramowej, powinny zostać objęte podmioty, które:

- nie są podmiotami prawa spółek,
- nie spełniają kryteriów pozwalających na uznanie ich za małe lub średnie przedsiębiorstwo w rozumieniu przepisów UE dotyczących zasad prowadzenia rachunkowości.

Stwierdzenie, czy dany przedsiębiorca telekomunikacyjny spełnia pierwszą z wymienionych powyżej przesłanek jest stosunkowo proste – uzależnione jest to od formy w jakiej prowadzi on działalność.

W odniesieniu do drugiej z ww. przesłanek konieczne jest wskazanie kryteriów, jakie powinien spełniać przedsiębiorca, by uznać go za małego lub średniego przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów UE dotyczących rachunkowości.

W zakresie rachunkowości w prawie UE obowiązuje szereg aktów rangi rozporządzeń i dyrektyw, spośród których największe znaczenie ma dyrektywa 78/660/EWG.

Dotyczy ona w całości spółek kapitałowych (art. 1 ust. 1 dyrektywy) oraz spółek osobowych, w zakresie, w jakim współnikami są podmioty będące spółkami

kapitałowymi. Obejmuje ona w zasadzie wszystkie rodzaje przedsiębiorstw bez względu na ich wielkość.

Jeżeli chodzi o pojęcie małych i średnich przedsiębiorstw dyrektywa 78/660/EWG nie podaje wprost żadnej definicji. Pojęcie to nie występuje także w samej treści normatywnej dyrektywy. Jedynie preambuła wskazuje, że ulgi w zakresie obowiązku publikowania bilansu i rachunku zysków i strat mogą być przyznane małym i średnim przedsiębiorstwom, natomiast ulgi w zakresie poddawania tych dokumentów badaniu – jedynie małym przedsiębiorstwom.

W połączeniu z art. 51 ust. 2 dyrektywy, który wskazuje, że wyłączone spod obowiązku poddawania badaniu bilansu i rachunku zysków i strat są spółki wymienione w art. 11 dyrektywy, można wysnuć wniosek, że małymi przedsiębiorstwami w rozumieniu przepisów UE dotyczących rachunkowości będą spółki spełniające następujące kryteria:

- suma bilansowa – nie może przekroczyć 3 650 000 euro,
- obrót netto – nie może przekroczyć 7 300 000 euro,
- przeciętne zatrudnienie w roku obrotowym – nie może przekroczyć 50 pracowników.

Za średnich przedsiębiorców należy uznać spółki spełniające następujące kryteria:

- suma bilansowa – nie może przekroczyć 14 600 000 euro,
- obrót netto – nie może przekroczyć 29 200 000 euro,
- przeciętne zatrudnienie w roku obrotowym – nie może przekroczyć 250 pracowników.¹⁾

Dyrektywa przewiduje, że państwa członkowskie mogą przyznać pewnym kategoriom przedsiębiorców „ulgi” w zakresie wypełniania obowiązków wynikających z dyrektywy. I tak, biorąc pod uwagę przesłanki wskazane w art. 11 dyrektywy oraz zalecenie Komisji Europejskiej 2003/361/WE, możliwość sporządzania uproszczonego bilansu dotyczyć będzie tzw. mikro przedsiębiorców oraz części małych przedsiębiorców.

¹⁾ Wniosek taki znajduje poparcie w stwierdzeniach preambuły do dyrektywy 91/674/EEC oraz preambuły do dyrektywy 86/635/EEC.

Uproszczenie wynikające z art. 27 dyrektywy, a odnoszące się do rachunku zysków i strat, obejmie swoim zakresem mikro i małych przedsiębiorców oraz część średnich przedsiębiorców.

Większość mikro, małych i średnich przedsiębiorców może być także zwolniona z obowiązku publikacji, a mali i mikro przedsiębiorcy także z obowiązku przedkładania sprawozdania finansowego do zweryfikowania przez biegłego rewidenta.

Wszystkie te zwolnienia przewidziane w dyrektywie 78/660/EWG mają charakter fakultatywny – tj. mogą ale nie muszą być zastosowane przez państwa członkowskie. Z tego względu ostatecznych rozstrzygnięć należy poszukiwać w przepisach krajowych implementujących przedmiotową dyrektywę.

Biorąc pod uwagę, że dyrektywa 78/660/EWG została do polskiego systemu prawnego implementowana ustawą z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości²⁾ należy uznać, że odpowiedni system wyłączeń – w zakresie i formie w jakiej polski ustawodawca go przewidział – znajduje się w ustawie o rachunkowości. Stanowisko to zostało potwierdzone przez Ministerstwo Finansów.

Stąd propozycja uchylecia art. 55 ustawy – Prawo telekomunikacyjne i stosowania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych udostępniających publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczących publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, w zakresie rachunkowości, przepisów prawa krajowego ogólnie obowiązujących, tj. ustawy o rachunkowości. Co prawda przepis ten nie zostaje wprowadzony w życie z okresem wstecznym, ale aby nie istniało zagrożenie, że od przedsiębiorców telekomunikacyjnych będą wymagane obowiązki nakładane uchylanym przepisem wprowadzono przepisy art. 2. Regulacja ta jest korzystna dla rynku.

2. Zmiany zaproponowane w art. 71 wynikają z uwag Komisji Europejskiej, która zwróciła uwagę na fakt, że nie ma podstaw by ograniczać prawo do przenoszenia numerów i powinno ono obejmować także użytkowników końcowych usługi przedpłaconej świadczonej w ruchomej publicznej sieci telefonicznej.

²⁾ Odpowiednia informacja została zamieszczona w odnośniku nr 1 do tytułu ustawy. Odnośnik wprowadziła ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie i uchyleniu niektórych ustaw w związku z uzyskaniem przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

3. Zmiany w art. 98, 178, 201-204 mają charakter legislacyjny – są konsekwencją wprowadzenia zasady ogólnej w art. 206 ust. 2a. Polegają na wykreśleniu z przedmiotowych przepisów zdania „Decyzji nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności”.
4. Zmiany dokonane w art. 139 mają na celu pełniejsze implementowanie art. 12 ust. 2 dyrektywy ramowej. Dyrektywa jako zasadę uznaje zapewnienie dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej na zasadach dostępu telekomunikacyjnego (art. 26-45 ustawy – Prawo telekomunikacyjne). Odstępstwem od tej zasady jest nałożenie obowiązku, wynikającego wprost z przepisów ustawowych, zapewniania dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej bez względu na pozycję operatora na rynku, czy działania regulatora. Ten wyjątek powinien być ograniczony jedynie do przesłanek opisanych w art. 12 ust. 2 dyrektywy. W dotychczasowym brzmieniu art. 139 ust. 1 dodawał do przesłanek wynikających z dyrektywy przesłankę „technicznej lub ekonomicznej zasadności powielania istniejącej infrastruktury”, natomiast pomijał przesłankę odnoszącą się do bezpieczeństwa i porządku publicznego. Taki przepis znalazł się w przedmiotowej ustawie ze względu na konieczność uwzględnienia realiów polskiego rynku telekomunikacyjnego, dla którego dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej jest kluczowym elementem rozwoju. W chwili obecnej, biorąc także pod uwagę zastrzeżenia Komisji Europejskiej, odpowiedni efekt można osiągnąć przy pomocy instrumentów regulacyjnych dotyczących dostępu telekomunikacyjnego. Uchylenie ust. 3 wynika z wyliczenia zamkniętego katalogu przesłanek zawartych w art. 139 ust. 1. Pozostawienie ust. 3 spowodowałoby wewnętrzną sprzeczność przepisu, gdyż ust. 3 zawiera przesłankę „technicznej zasadności”, która została wykreślona z ust. 1 w art. 139. Oznacza to, że zaproponowana zmiana pozwoli na dostosowanie polskich przepisów do prawa UE, nie powodując przy tym negatywnych skutków dla polskiego rynku telekomunikacyjnego.
5. Zmiana dotycząca art. 206 ma za zadanie implementację art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej.

Przepis ten stanowi, że: „Państwa Członkowskie zapewnią, by na szczeblu krajowym istniały skuteczne mechanizmy, które umożliwią użytkownikom oraz przedsiębiorstwom dostarczającym sieci łączności elektronicznej lub świadczącym usługi łączności elektronicznej, których dana decyzja wydana przez krajowy organ regulacyjny dotyczy, korzystanie z prawa odwołania się od takiej decyzji do organu odwoławczego, niezależnego od stron zaangażowanych w sprawę. Ten organ, który może być sądem, powinien posiadać odpowiednią wiedzę specjalistyczną, umożliwiającą mu wykonywanie jego funkcji. Państwa Członkowskie zapewnią, by meritum każdej sprawy było starannie rozważone i by istniał skuteczny mechanizm odwoławczy. W trakcie postępowania odwoławczego, decyzja krajowego organu regulacyjnego pozostanie w mocy, chyba że organ odwoławczy zdecyduje inaczej.”.

W swoich uwagach KE wyraźnie podkreśliła konieczność wprowadzenia proponowanego w projekcie przepisu.

Proponowane brzmienie art. 206 ust. 2a w związku z przepisem art. 61 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.) (w przypadku odwołań do sądu administracyjnego) oraz art. 479⁶³ K.p.c. (w przypadku odwołań do SOKiK) w pełni implementowałyby art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej. Zgodnie bowiem z przepisem art. 61 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania aktu lub czynności. Natomiast, zgodnie z § 2 pkt 1, w razie wniesienia skargi na decyzję, organ, który wydał decyzję, może wstrzymać, z urzędu lub na wniosek skarżącego, jej wykonanie w całości lub w części, chyba że zachodzą przesłanki, od których w postępowaniu administracyjnym uzależnione jest nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności albo gdy ustawa szczególna wyłącza wstrzymanie ich wykonania. Ponadto § 3 tego przepisu stanowi, że po przekazaniu sądowi skargi sąd może na wniosek skarżącego wydać postanowienie o wstrzymaniu wykonania w całości lub w części aktu lub czynności, jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo wyrządzenia znacznej szkody lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków, z wyjątkiem przepisów prawa miejscowego, które weszły w życie, chyba że ustawa szczególna wyłącza wstrzymanie ich wykonania. Odmowa wstrzymania wykonania aktu lub czynności przez organ nie pozbawia skarżącego

złożenia wniosku do sądu. Dotyczy to także aktów wydanych lub podjętych we wszystkich postępowaniach prowadzonych w granicach tej samej sprawy.

Podobnie art. 479⁶³ K.p.c.: „W razie wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, sąd ochrony konkurencji i konsumentów może, na wniosek strony, która wniosła odwołanie, wstrzymać wykonanie decyzji do czasu rozstrzygnięcia sprawy.”.

Konieczność nadania rygoru natychmiastowej wykonalności wszystkim decyzjom wydawanym przez Prezesa URTiP wynika przede wszystkim z ww. przepisu art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej. Celem takiego uregulowania jest zapewnienie sprawności i skuteczności regulacji rynku telekomunikacyjnego. Wyposażenie Prezesa URTiP w skuteczne narzędzia regulacyjne umożliwi bardziej efektywne wpływanie na rynek, tam gdzie to niezbędne, co powinno prowadzić do zwiększenia konkurencyjności tego rynku, a także zwiększeniem ochrony praw użytkowników końcowych.

Podobny przepis dyskutowany był w Parlamencie podczas prac nad ustawą z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne. Spotkał się jednak z negatywną oceną posłów. Jednakże ze względu na opinię Komisji Europejskiej konieczne jest przywrócenie tego przepisu.

6. Art. 2 projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne wiąże się z propozycją uchylecia art. 55. Uchylenie przepisu z dniem wejścia w życie ustawy jest korzystne dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Obowiązki nałożone na przedsiębiorców telekomunikacyjnych przepisem art. 55 zostaną uchylone w ten sposób, że:
 - 1) ust. 1 – przedsiębiorcy telekomunikacyjni udostępniający publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczący publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, którzy w 2004 r. prowadzili księgi rachunkowe będą obowiązani do poddawania rocznego sprawozdania finansowego badaniu przez biegłego rewidenta oraz jego opublikowania, o ile na podstawie przepisów ustawy o rachunkowości byli do tego obowiązani,
 - 2) ust. 2 – w 2005 r. przedsiębiorcy telekomunikacyjni udostępniający publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczący publicznie dostępne usługi

telekomunikacyjne będą mogli prowadzić rachunkowość bądź na zasadach określonych w ustawie o rachunkowości, bądź na dotychczasowych zasadach.

Z informacji posiadanych od małych przedsiębiorców telekomunikacyjnych większość z nich, o ile nie wszyscy, nie zastosowali się do przepisów uchylanego art. 55, wywodząc wprost z art. 13 ust. 2 dyrektywy ramowej, że przepis ten ich nie dotyczy. W związku z tym:

- 1) część przedsiębiorców pomimo, że w 2004 r. prowadziła księgi rachunkowe nie poddała sporządzonych sprawozdań badaniu i ogłoszeniu, gdyż nie spełniała warunków określonych w art. 64 ustawy o rachunkowości,
- 2) część przedsiębiorców nie zadeklarowała na 2005 r. prowadzenia ksiąg rachunkowych, gdyż nie podlegali przepisom ustawy o rachunkowości, i prowadzą rachunkowość na zasadach dotychczasowych.

Art. 2 sankcjonuje zarówno postępowanie przedsiębiorców telekomunikacyjnych, którzy wykonali obowiązki wynikające z art. 55, jak również tych, którzy obowiązków tych nie wykonali, stosując przepisy dyrektywy ramowej. Takie podejście powinno pozwolić na uniknięcie występowania z roszczeniami o odszkodowania do Skarbu Państwa. Zatem art. 2 doprowadzi do pełnej zgodności z przepisami dyrektywy ramowej.

7. Zaproponowany w art. 3 projektu termin wejścia w życie art. 1 pkt 1 oraz art. 2 jest konsekwencją potrzeby zniesienia obowiązków nałożonych w drodze art. 55 na przedsiębiorców telekomunikacyjnych z uwagi na nadmiarowy charakter tych obowiązków, co spełnia przesłanki art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. Nr 62, poz. 718, z późn. zm.).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

I. Podmioty, na które oddziałuje projekt ustawy

Proponowana nowelizacja ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne będzie oddziaływała przede wszystkim na przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Uchylenie art. 55 spowoduje zmniejszenie obciążeń związanych z prowadzeniem tzw. pełnej rachunkowości przez małych i średnich przedsiębiorców. Wprowadzenie przepisu art. 2 usankcjonuje bezpośrednie stosowanie przez przedsiębiorców przepisów dyrektywy ramowej.

Zmiana proponowana w art. 71 dotyczy bezpośrednio użytkowników końcowych usługi przedpłaconej świadczonej w ruchomej sieci telefonicznej i daje im prawo do zachowania dotychczasowego numeru telefonicznego przy zmianie dostawcy usług.

Proponowane zmiany w art. 139 są w zasadzie podyktowane koniecznością dostosowania polskich przepisów do prawa UE. Cele możliwe do osiągnięcia przy obecnym brzmieniu przepisu art. 139 będą możliwe do osiągnięcia także po jego zmianie, przy użyciu odpowiednich instrumentów regulacyjnych (ust. 4). Tak więc sytuacja przedsiębiorców telekomunikacyjnych de facto nie powinna ulec zmianie.

Zmiany proponowane w art. 206 stanowią przede wszystkim wprowadzenie modyfikacji procedury zawartej w K.p.a. Dlatego dotkną bezpośrednio strony postępowań, które toczyć się będą przed Prezesem URTiP. Przyczynią się do usprawnienia działań regulacyjnych URTiP.

II. Konsultacje społeczne

Projekt został też skierowany do konsultacji środowiskowych. Uwagi przedstawiły:

- Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji (KIGEiT),
- Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji (PIiT),
- Ogólnopolska Izba Gospodarcza Komunikacji Kablowej,
- Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan” (PKPP).

Wszyscy zgodzili się z pierwszą zmianą do ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Co do drugiej, zmianę redakcji zgłosił PIiT i PKPP. Nie uwzględniono tej propozycji, gdyż doprowadziłaby ona do objęcia uprawnieniem do przenośności numerów użytkowników aparatów publicznych. Czwarta zmiana została zakwestionowana

przez m.in. KIGEiT. Nie znaleziono jednak podstaw do jej uwzględnienia, gdyż byłoby to sprzeczne z dyrektywą ramową. Zmiana dziesiąta i związane z nią zmiany 3 oraz 5-9 znalazły w większości poparcie tych organizacji.

Propozycje rozszerzenia noweli Prawa telekomunikacyjnego o wprowadzenie dodatkowych zmian zostaną wzięte pod uwagę w pracach nad kolejną nowelizacją.

III. Wpływ na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżet samorządu terytorialnego

Wejście w życie projektu ustawy nie będzie miało wpływu na budżet państwa i budżet samorządu terytorialnego.

IV. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projekt ustawy nie będzie miał w zasadzie wpływu na rynek pracy.

V. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Uchylenie art. 55 z ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne zmniejszy obciążenia związane z prowadzeniem rachunkowości dla małych i średnich przedsiębiorców. Powinno to umożliwić sprawniejsze ich funkcjonowanie, a także obniżyć koszty prowadzonej przez nich działalności.

Wprowadzenie zmian do art. 206 ww. ustawy ma na celu umożliwienie skutecznego regulowania rynku telekomunikacyjnego przez Prezesa URTiP. Powinno to poprawić sytuację tzw. operatorów alternatywnych, przyczyniając się do szybszego rozwoju konkurencji na przedmiotowym rynku.

VI. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie projektu ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

07/16zb

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP/2854/DP/2005/gg

Warszawa, 4 października 2005 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem (RM-10-132-05), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Nie zgłaszam zastrzeżeń do przepisów projektowanej regulacji. Zawarte w projekcie rozstrzygnięcia prawne nie budzą zastrzeżeń w kontekście ich zgodności z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

SEKRET

MINISTRÓW

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Krzysztof Opawski
Minister Infrastruktury